

על הצנוברים

אגדת אינדיאנים של נבדה (ארה"ב)

לפני זמן רב חי קוויט, כלב המדבר, שהיה תמיד רעב. הוא חיפש מזון כל הזמן. הוא לא הצליח לשבוע ממש. בחורף אחד ירד שלג והוא לא מצא כל מזון. החלה סערת שלג איזמה והקוויט תעה ולא מצא את דרכו הביתה. הוא הלך הנה והנה אך בסוף התעייף מאוד. חשב שאם ינוח קצת אולי בכל זאת יצליח למצוא את דרכו. לכן הוא נשכב לרגע, וזה הדבר המסוכן ביותר כי יכול היה להירדם ולקפוא למוות. וזה בדיוק מה שהתחיל לקרות.

בזמן שהוא ישן חלם שהוא נמצא בבית נעים וחם, ושהוא שוכב על פרוות מול אש הבוערת באחו. היה כל כך טוב וחם שהוא לא רצה להתעורר. אך פתאום שמע רעש ופתח את עיניו. הוא היה באמת בבית נאה וחם, ובפינת הבית איש זקן בישל על תנור. האיש הביא לו את קערת האוכל והקוויט אכל וזה טעם לו מאוד. זה היה מרק חם ומזין. כשהוא גמר את הכל ביקש עוד והאיש הביא לו עוד קערת מרק.

אחרי שאכל את הכל נשכב הקוויט שוב כדי לנוח שוב.

יום אחרי יום הוא התעורר והאיש הזקן האכיל אותו במרק טעים. הקוויט חשב שזה מתאים לו מאוד. הוא לא היה צריך לצאת ולצוד בעצמו. הוא נעשה חזק מיום ליום, אך מאחר שהיה ערמומי מאוד, לא נתן לאיש הזקן להרגיש בכך. הוא שכב על העורות כאילו הוא עוד חלש מאוד. יחד עם זאת הוא רצה מאוד לדעת מאין לוקח הזקן את המזון. בוקר אחד ראה שהאיש יוצא מהבית. הוא קם והתחיל לעקוב אחריו.

הקוויט ראה שהזקן הולך לגבעות ונעצר ליד מערה. הוא ראה איך הוא ניגש לפינה שם מונחות ערמות של צנוברים על האדמה. הוא הביט סביב וראה הרבה עצי אורן גבוהים עם אצטרובלים גדולים עליהם. האיש הזקן עבד כל היום. הוא הרביץ על האצטרובלים במקל כדי להוציא את הצנוברים, אחר כך הוא קלה אותם בעפר חם ומחץ באבן, כדי לשבור את הקליפות. הוא הניף את הצנוברים באוויר כדי שהרוח תעיף את הקליפות ואחר כך בישל אותם שוב. בסוף הוא שוב מחץ את הזרעים על אבן לאבק דק, הוסיף אותו למים ובישל מרק.

הקויוט ידע שהזקן יחזור עכשיו הביתה ולכן רץ מהר חזרה למיטתו. כששכב שם חשב כמה טוב היה אילו האורנים צמחו קרוב לביתו. יחד עם זאת ידע שאינו יכול להעביר את העצים, כי אם יוציא אותם מהאדמה, הם ימותו. גם לגדל אורנים מזרעים יקח הרבה, הרבה זמן. יהיה זה קל יותר לקחת מהצנוברים שהזקן שומר במערה ולהביאם הביתה. אז יהיה לו אוכל לכל החורף, עד השנה הבאה. ואם הם לא יספיקו, יוכל לחזור ולהביא עוד קצת.

לכן, כשהאיש הזקן חזר, הקויוט אמר לו כי הוא מרגיש כעת טוב יותר והגיע זמן שילך לו. הזקן שמח על כך, אך חשד כי ידע שהקויוט זומם משהו.

למחרת הקויוט יצא מהבית והסתתר אחרי סלעים. כשהזקן יצא לכוון המערה הוא חזר לבית וחיפש שק גדול שלתוכו יוכל להכניס את הצנוברים. הוא המתין כל היום כשהאיש עבד וכאשר הזקן החל ללכת הביתה רץ מהר למערה ומילא את השק בצנוברים. השק היה מלא מאוד וכבד מאוד, כי הקויוט רצה להיות בטוח שהצנוברים יספיקו לו לכל השנה. קשה היה לו לסחוב את השק, אך הוא היה כל כך שמח מהשלל שכובד השק לא הדאיג

אותו. הוא גם לא שם לב שהשק נעשה כל פעם קל יותר ויותר. זה קרה כי האיש הזקן חשד בקויוט ולכן חתך חור קטן בשק. הוא ידע שהקויוט ינסה לגנוב מהצנוברים. אחרי יום העבודה לא הלך הזקן הביתה, כפי שחשב הקויוט, אלא הסתתר בין השיחים לראות האם הקויוט ילך לגנוב מהמזון שלו.

ואמנם כך היה. הוא ראה את הקויוט יוצא מהמערה עם שק מלא. הוא ראה באיזה קושי הוא מושך את השק על האדמה, ושמח כי ראה שהחור שחתך נעשה כל פעם גדול יותר.

הצנוברים התחילו לפול מהשק, אך הקויוט לא שם לב. הוא היה יותר מדי מרוצה מכך שהערים על האיש הזקן. רק אחרי דרך ארוכה הרגיש שהשק נעשה קל יותר, אך חשב שפשוט התרגל כבר למשקלו. אך כשהגיע לביתו ושם את השק על הארץ ראה שרק צנוברים בודדים נשארו לו. הוא אבד בדרך את כל הצנוברים. למרות שחיפש זמן רב הוא לא הצליח למצוא את הדרך לביתו של הזקן או למערה. לכן היום הקויוט תמיד הולך בדרכים ומחפש את מזונו. לכן גם יש לנו כל כך הרבה עצי אורן, כאן בהרי נבאדה.